

ТЕМА 11. ОСОБЛИВОСТІ ЦИВІЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА

ПЛАН

1. Загальна характеристика цивільного судочинства.
2. Види цивільного судочинства.
3. Особливості наказного провадження.
4. Порядок розгляду справ окремого провадження.
5. Стадії цивільного процесу.

1. Загальна характеристика цивільного судочинства

Розгляд і вирішення у судових засіданнях цивільних справ ґрунтуються на конституційних засадах і здійснюється відповідно до цивільного процесуального законодавства України, яке докладно регламентує порядок, процесуальну форму судового розгляду й рішень, які ухвалює суд.

Судові рішення ухвалюють суди іменем України, вони обов'язкові до виконання на всій території України. Рішення, що набрали законної сили у кожній конкретній справі, обов'язкові для всіх фізичних та юридичних осіб.

Цивільне судочинство – це врегульований нормами цивільного процесуального права судовий порядок розгляду і вирішення цивільних справ.

Метою діяльності суду є захист порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб, інтересів держави.

Цією метою і обумовлюється завдання цивільного судочинства. **Завданнями** цивільного судочинства відповідно до ст. 1 ЦПК України є справедливий, неупереджений та своєчасний розгляд і вирішення цивільних справ з метою захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб, інтересів держави.

Справедливий розгляд, якщо його здійснено з дотриманням усіх правових норм, а поведінка суб'єктів цивільних процесуальних правовідносин характеризувалася відповідністю панівним у суспільстві морально-етичним приписам.

Неупереджений розгляд і вирішення справи передбачає насамперед недопустимість надання переваг під час оцінки доказів, ухвалення судом необґрунтованих рішень.

Своєчасним розгляд і вирішення цивільної справи слід уважати тоді, коли процесуальні дії вчиняються її учасниками з дотриманням строків, установлених законом і судом.

Суб'єктами, яким гарантується право на звернення до суду, є:

- фізичні особи (з метою захисту прав, свобод чи інтересів),
- юридичні особи (з метою захисту прав та інтересів)
- держава (з метою захисту інтересів).

Суди розглядають різноманітні цивільні справи, що мають суттєві правові відмінності. Певний порядок, який застосовується для розгляду і вирішення одних цивільних справ, не може повною мірою використовуватися для провадження в інших справах.

2. Види цивільного судочинства

Оскільки правова природа цивільних справ значно впливає на порядок їх розгляду в першій інстанції, законодавець передбачив **три види цивільного судочинства**, які відрізняються між собою за категоріями справ, підставами порушення, суб'єктами тощо:

1. Позовне провадження, яке є основним і найбільш розповсюдженим видом цивільного судочинства. Суд розглядає в порядку позовного провадження усі цивільні справи, які ґрунтуються на спорі про право. Але перелічити такі справи у зв'язку з їх різноманітністю та великою кількістю неможливо.

Позовне провадження характеризується наявністю матеріально-правового спору між двома сторонами з протилежними інтересами – позивачем і відповідачем. Вимоги щодо вирішення цього спору закріплюються в позовній заяві, яка є підставою відкриття провадження у справі.

У позовному провадженні найбільш повно виражений один із основних принципів цивільного процесу – змагальності, відповідно до якого кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень. Водночас особи, які беруть участь у справі, мають рівні права щодо подання доказів, їх дослідження та доведення перед судом їх переконливості.

У порядку позовного провадження справи розглядаються в судовому засіданні, з обов'язковим повідомленням про його час і місце усіх осіб, які беруть участь у справі. Під час судового розгляду заслуховуються пояснення осіб, які беруть участь у справі, допитуються свідки, досліджуються наявні речові і письмові докази, висновки експерта.

2. Наказне провадження – це спрощений порядок розгляду цивільних справ, що засновуються на безспірних фактах. Спрощений порядок наказного провадження полягає у тому, що видача судового наказу здійснюється без судового засідання і виклику заявника (стягувача) та боржника для заслуховування їх пояснень.

Особливостями наказного провадження є те, що сторонами у справі є заявник (стягувач) і боржник; підставою відкриття провадження у справі є заява про видачу судового наказу; за вирішенням справи видається судовий наказ, який є особливою формою судового рішення (в інших видах цивільного судочинства висновок щодо вирішення справи по суті закріплюється у рішенні суду).

Судовий наказ може бути видано, якщо:

1) заявлено вимогу про стягнення нарахованої, але не виплаченої працівникові суми заробітної плати та середнього заробітку за час затримки розрахунку;

2) заявлено вимогу про компенсацію витрат на проведення розшуку відповідача, боржника, дитини або транспортних засобів боржника;

3) заявлено вимогу про стягнення заборгованості за оплату житлово-комунальних послуг, електронних комунікаційних послуг, послуг телебачення та радіомовлення з урахуванням індексу інфляції та 3 відсотків річних, нарахованих заявником на суму заборгованості;

4) заявлено вимогу про стягнення аліментів у розмірі на одну дитину - однієї чверті, на двох дітей - однієї третини, на трьох і більше дітей - половини заробітку (доходу) платника аліментів, але не більше десяти прожиткових мінімумів на дитину відповідного віку на кожну дитину, якщо ця вимога не пов'язана із встановленням чи оспорюванням батьківства (материнства) та необхідністю залучення інших заінтересованих осіб;

5) заявлено вимогу про стягнення аліментів на дитину у твердій грошовій сумі в розмірі 50 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку, якщо ця вимога не пов'язана із встановленням чи оспорюванням батьківства (материнства) та необхідністю залучення інших заінтересованих осіб;

6) заявлено вимогу про повернення вартості товару неналежної якості, якщо є рішення суду, яке набрало законної сили, про встановлення факту продажу товару неналежної якості, ухвалене на користь невизначеного кола споживачів;

7) заявлено вимогу до юридичної особи або фізичної особи - підприємця про стягнення заборгованості за договором (іншим, ніж про надання житлово-комунальних послуг, електронних комунікаційних послуг, послуг телебачення та радіомовлення), укладеним у письмовій (в тому числі електронній) формі, якщо сума вимоги не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

3. Окреме провадження є видом непозовного цивільного судочинства, у порядку якого розглядаються цивільні справи про підтвердження наявності або відсутності юридичних фактів, що мають значення для охорони прав та інтересів особи або створення умов здійснення нею особистих немайнових чи майнових прав або підтвердження наявності чи відсутності неоспорюваних прав.

У порядку окремого провадження суд розглядає справи про:

1) обмеження цивільної дієздатності фізичної особи, визнання фізичної особи недієздатною та поновлення цивільної дієздатності фізичної особи;

1⁻¹) обмеження фізичної особи у відвідуванні гральних закладів та участі в азартних іграх;

2) надання неповнолітній особі повної цивільної дієздатності;

3) визнання фізичної особи безвісно відсутньою чи оголошення її померлою;

4) усиновлення;

- 5) встановлення фактів, що мають юридичне значення;
- 6) відновлення прав на втрачені цінні папери на пред'явника та векселі;
- 7) передачу безхазяйної нерухомої речі у комунальну власність;
- 8) визнання спадщини відумерлою;
- 9) надання особі психіатричної допомоги в примусовому порядку;
- 10) примусову госпіталізацію до протитуберкульозного закладу;
- 11) розкриття банком інформації, яка містить банківську таємницю, щодо юридичних та фізичних осіб.

Справи окремого провадження розглядаються судом з додержанням загальних правил, встановлених ЦПК України, за винятком положення щодо змагальності та меж судового розгляду. Справи окремого провадження суд розглядає за участю заявника і заінтересованих осіб.

Отже, **відсутність спору про право** – це характерна риса наказного та окремого проваджень. Якщо особи звертаються у порядку непозовного провадження до суду з вимогою, із якої вбачається спір про право, або якщо такий спір виникає під час розгляду справи, суд відповідно повинен відмовити у прийнятті заяви чи залишити її без розгляду, а також роз'яснити заінтересованим особам, що вони мають право подати позов на загальних підставах.

3. Особливості наказного провадження.

Заява про видачу судового наказу подається до суду першої інстанції за загальними правилами підсудності, встановленими цим Кодексом.

Форма і зміст заяви про видачу судового наказу

1. Заява про видачу судового наказу подається до суду у письмовій формі та підписується заявником або його представником.

2. У заяві повинно бути зазначено:

- 1) найменування суду, до якого подається заява;
- 2) повне найменування (для юридичних осіб) або ім'я (прізвище, ім'я та по батькові) (для фізичних осіб) заявника і боржника, їх місцезнаходження (для юридичних осіб) або місце проживання, ідентифікаційний код юридичної особи в Єдиному державному реєстрі підприємств і організацій України заявника та боржника, реєстраційний номер облікової картки платника податків заявника та боржника (для фізичних осіб) за його наявності або номер і серію паспорта заявника та боржника (для фізичних осіб - громадян України), а також офіційні електронні адреси та інші дані, якщо вони відомі заявнику, які ідентифікують боржника;

3) ім'я (прізвище, ім'я та по батькові) представника заявника, якщо заява подається представником, його місце проживання або місцезнаходження;

4) вимоги заявника і обставини, на яких вони ґрунтуються;

5) перелік доказів, якими заявник обґрунтовує обставини, на яких ґрунтуються його вимоги.

3. До заяви про видачу судового наказу додаються:

- 1) документ, що підтверджує сплату судового збору;

2) документ, що підтверджує повноваження представника, якщо заява підписана представником заявника;

3) копія договору, укладеного в письмовій (в тому числі електронній) формі, за яким пред'явлено вимоги про стягнення грошової заборгованості;

4) інші документи або їх копії, що підтверджують обставини, якими заявник обґрунтовує свої вимоги.

4. Якщо заяву подано в електронній формі до боржника, який має зареєстровану офіційну електронну адресу, заявник у подальшому повинен подавати будь-які процесуальні та інші документи, пов'язані з розглядом його заяви виключно в електронній формі.

5. Заявник має право відкликати заяву про видачу судового наказу до її розгляду судом.

Судовий збір за подання заяви про видачу судового наказу

1. За подання заяви про видачу судового наказу справляється судовий збір у розмірі, встановленому законом.

2. У разі відмови у видачі судового наказу або в разі скасування судового наказу внесена сума судового збору стягувачу не повертається. У разі пред'явлення стягувачем позову до боржника у порядку позовного провадження сума судового збору, сплаченого за подання заяви про видачу судового наказу, зараховується до суми судового збору, встановленої за подання позовної заяви.

Підстави для відмови у видачі судового наказу

1. Суддя відмовляє у видачі судового наказу, якщо:

1) заява подана з порушеннями вимог статті 163 ЦПК України;

2) заяву подано особою, яка не має процесуальної дієздатності, не підписано або підписано особою, яка не має права її підписувати, або особою, посадове становище якої не вказано;

3) заявлено вимогу, яка не відповідає вимогам статті 161 ЦПК України;

4) наявні обставини, передбачені частиною першою статті 186 ЦПК України;

5) з моменту виникнення права вимоги пройшов строк, який перевищує позовну давність, встановлену законом для такої вимоги, або пройшов строк, встановлений законом для пред'явлення позову в суд за такою вимогою;

6) судом раніше виданий судовий наказ за тими самими вимогами, за якими заявник просить видати судовий наказ;

7) судом раніше відмовлено у видачі судового наказу з підстав, передбачених пунктами 3-6 частини першої цієї статті;

8) із поданої заяви не вбачається виникнення або порушення права грошової вимоги, за якою заявником подано заяву про видачу судового наказу;

9) заяву подано з порушенням правил підсудності.

2. Про відмову у видачі судового наказу суддя постановляє ухвалу не пізніше десяти днів з дня надходження до суду заяви про видачу судового наказу.

3. У разі якщо в заяві про видачу судового наказу містяться вимоги, частина з яких не підлягає розгляду в порядку наказного провадження, суд

постановляє ухвалу про відмову у видачі судового наказу лише в частині цих вимог. У разі якщо заявлені вимоги між собою взаємопов'язані і окремий їх розгляд неможливий, суд відмовляє у видачі судового наказу.

4. Суддя з метою визначення підсудності, крім випадків подання заяви про видачу судового наказу в електронній формі до боржника, який має офіційну електронну адресу, не пізніше наступного дня з дня отримання заяви про видачу судового наказу перевіряє зазначене у заяві місцезнаходження боржника за відомостями, внесеними до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань.

5. У разі якщо боржником у заяві про видачу судового наказу вказана фізична особа, яка не має статусу підприємця, суддя не пізніше двох днів з дня надходження такої заяви, крім випадків подання заяви про видачу судового наказу в електронній формі до боржника, який має офіційну електронну адресу, звертається до відповідного органу реєстрації місця перебування та місця проживання особи щодо надання інформації про зареєстроване у встановленому законом порядку місце проживання фізичної особи - боржника.

6. Інформація про місце проживання (перебування) фізичної особи - боржника має бути надана протягом п'яти днів з моменту отримання відповідним органом реєстрації місця проживання (перебування) особи відповідного звернення суду.

7. Суддя з метою визначення підсудності може користуватися даними Єдиного державного демографічного реєстру.

8. Якщо за результатами розгляду отриманих судом відомостей про місцезнаходження боржника - юридичної особи або фізичної особи - підприємця буде встановлено, що заява про видачу судового наказу не підсудна цьому суду, суд не пізніше десяти днів з дня надходження заяви постановляє ухвалу про передачу заяви про видачу судового наказу разом з доданими до неї документами за підсудністю.

9. У разі якщо отримана судом інформація не дає можливості встановити зареєстроване у встановленому законом порядку місце проживання (перебування) фізичної особи - боржника, суд відмовляє у видачі судового наказу.

Наслідки відмови у видачі судового наказу

1. Відмова у видачі судового наказу з підстав, передбачених пунктами 1, 2, 8, 9 частини першої статті 165 ЦПК України, не є перешкодою для повторного звернення з такою самою заявою в порядку, встановленому цим розділом, після усунення її недоліків.

2. Відмова у видачі судового наказу з підстав, передбачених пунктами 3-6 частини першої статті 165 ЦПК України, унеможливорює повторне звернення з такою самою заявою. Заявник у цьому випадку має право звернутися з тими самими вимогами у позовному порядку.

Порядок розгляду заяв про видачу судового наказу

1. Суд розглядає заяву про видачу судового наказу протягом п'яти днів з дня її надходження, а якщо боржником у заяві про видачу судового наказу вказана фізична особа, яка не має статусу підприємця, - протягом п'яти днів з дня отримання судом у порядку, передбаченому частинами п'ятою, шостою статті 165 ЦПК України, інформації про зареєстроване у встановленому законом порядку місце проживання (перебування) фізичної особи - боржника. Розгляд проводиться без судового засідання і повідомлення заявника і боржника.

2. За результатами розгляду заяви про видачу судового наказу суд видає судовий наказ або постановляє ухвалу про відмову у видачі судового наказу.

3. Судовий наказ оскарженню в апеляційному порядку не підлягає, проте може бути

Зміст судового наказу

1. У судовому наказі зазначаються:

1) дата видачі наказу;

2) найменування суду, прізвище та ініціали судді, який видав судовий наказ;

3) повне найменування (для юридичних осіб) або ім'я (прізвище, ім'я та по батькові для фізичних осіб) стягувача і боржника, їх місцезнаходження (для юридичних осіб) або місце проживання чи перебування (для фізичних осіб), ідентифікаційний код юридичної особи в Єдиному державному реєстрі підприємств і організацій України стягувача та боржника, реєстраційний номер облікової картки платника податків стягувача та боржника (для фізичних осіб) за його наявності або номер і серія паспорта стягувача та боржника для фізичних осіб - громадян України, а також інші дані, якщо вони відомі суду, які ідентифікують стягувача та боржника;

4) посилання на закон, на підставі якого підлягають задоволенню заявлені вимоги;

5) сума грошових коштів, які підлягають стягненню;

6) сума судових витрат, що сплачена заявником і підлягає стягненню на його користь з боржника;

7) повідомлення про те, що під час розгляду вимог у порядку наказного провадження та видачі судового наказу суд не розглядає обґрунтованість заявлених стягувачем вимог по суті;

8) відомості про порядок та строки подання заяви про скасування судового наказу;

9) дата набрання судовим наказом законної сили;

10) строк пред'явлення судового наказу до виконання;

11) дата видачі судового наказу стягувачу.

2. Зазначені у пунктах 9-11 частини першої цієї статті відомості вносяться до судового наказу у день його видачі стягувачу для пред'явлення до виконання.

3. Судовий наказ складається і підписується суддею у двох примірниках, один з яких залишається у суді, а другий видається під розписку або надсилається стягувачу на його офіційну електронну адресу, або рекомендованим листом із

повідомленням про вручення, чи цінним листом з описом вкладеного після набрання ним законної сили у разі відсутності електронної офіційної адреси.

Надіслання боржникові копії судового наказу

1. Після видачі судового наказу суд не пізніше наступного дня надсилає його копію (текст), що містить інформацію про веб-адресу такого рішення у Єдиному державному реєстрі судових рішень, боржникові на його офіційну електронну адресу або рекомендованим листом із повідомленням про вручення, чи цінним листом з описом вкладеного, якщо офіційної електронної адреси боржник не має.

2. Одночасно з копією судового наказу боржникові надсилається копія заяви стягувача про видачу судового наказу разом з доданими до неї документами.

3. Копія (текст) судового наказу, що містить інформацію про веб-адресу такого рішення у Єдиному державному реєстрі судових рішень, разом з додатками надсилаються фізичній особі - боржнику на адресу, зазначену в документах, передбачених частиною шостою статті 165 ЦПК України, а боржнику - юридичній особі чи фізичній особі - підприємцю - за адресою місцезнаходження (місця проживання), зазначеній в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань.

4. Днем отримання боржником копії судового наказу є день його вручення боржнику, визначений відповідно до статті 272 ЦПК України.

Форма і зміст заяви про скасування судового наказу та строки її подання

1. Боржник має право протягом п'ятнадцяти днів з дня вручення копії судового наказу та доданих до неї документів подати заяву про його скасування до суду, який його видав, крім випадків видачі судового наказу відповідно до пунктів 4, 5 частини першої статті 161 ЦПК України. Заява про скасування судового наказу може також бути подана органами та особами, яким законом надано право звертатися до суду в інтересах інших осіб.

2. Заява про скасування судового наказу подається в суд у письмовій формі.

3. Заява про скасування судового наказу має містити:

1) найменування суду, до якого подається заява;

2) повне найменування (для юридичних осіб) або ім'я (прізвище, ім'я та по батькові) (для фізичних осіб) заявника і боржника, їх місцезнаходження (для юридичних осіб) або місце проживання, ідентифікаційний код юридичної особи в Єдиному державному реєстрі підприємств і організацій України заявника та боржника, реєстраційний номер облікової картки платника податків заявника та боржника (для фізичних осіб) за його наявності або номер і серію паспорта заявника та боржника для фізичних осіб - громадян України;

3) ім'я (прізвище, ім'я та по батькові) представника боржника, якщо заява подається представником, його місце проживання або місцезнаходження;

4) наказ, що оспорується;

5) зазначення про повну або часткову необґрунтованість вимог стягувача.

4. Заява підписується боржником або його представником.

5. До заяви про скасування судового наказу додаються:

1) документ, що підтверджує сплату судового збору;

2) документ, що підтверджує повноваження представника боржника, якщо заява подається таким представником;

3) клопотання про поновлення пропущеного строку, якщо заява подається після спливу строку, передбаченого частиною першою цієї статті.

6. У разі подання неналежно оформленої заяви про скасування судового наказу суддя постановляє ухвалу про її повернення без розгляду не пізніше двох днів з дня її надходження до суду.

7. У разі видачі судового наказу відповідно до пункту 4 частини першої статті 161 ЦПК України боржник має право звернутися до суду з позовом про зменшення розміру аліментів.

8. У разі видачі судового наказу відповідно до пунктів 4 і 5 частини першої статті 161 ЦПК України, судовий наказ може бути переглянуто за нововиявленими обставинами у порядку, встановленому главою 3 розділу V ЦПК України.

Розгляд заяви про скасування судового наказу

1. Заява про скасування судового наказу не пізніше наступного дня передається судді, визначеному у порядку, встановленому статтею 33 цього Кодексу.

2. Заява боржника про скасування судового наказу, подана після закінчення строку, встановленого частиною першою статті 170 ЦПК України, повертається, якщо суд за заявою особи, яка її подала, не знайде підстав для поновлення строку для подання цієї заяви.

3. У разі відсутності підстав для повернення заяви про скасування судового наказу, суддя не пізніше двох днів після її подання постановляє ухвалу про скасування судового наказу, в якій роз'яснює заявнику (стягувачу) його право звернутися до суду із тими самими вимогами в порядку спрощеного позовного провадження. В ухвалі про скасування судового наказу суд за клопотанням боржника вирішує питання про поворот виконання судового наказу в порядку, встановленому статтею 444 ЦПК України.

Набрання судовим наказом законної сили та видача його стягувачеві

1. У разі ненадходження до суду заяви від боржника про скасування судового наказу протягом п'яти днів після закінчення строку на її подання судовий наказ набирає законної сили, крім випадків видачі судового наказу відповідно до пунктів 4 і 5 частини першої статті 161 ЦПК України, коли судовий наказ набирає законної сили у день його видачі.

2. Суд протягом п'яти днів з дня набрання судовим наказом законної сили надсилає його копію (текст), що містить інформацію про веб-адресу такого судового наказу в Єдиному державному реєстрі судових рішень та Єдиному державному реєстрі виконавчих документів, стягувачу на його офіційну

електронну адресу або рекомендованим чи цінним листом у разі відсутності офіційної електронної адреси.

Виправлення помилки в судовому наказі, визнання судового наказу таким, що не підлягає виконанню, відстрочення чи розстрочення його виконання

1. Суд може внести виправлення до судового наказу, визнати його таким, що не підлягає виконанню, або відстрочити або розстрочити виконання судового наказу в порядку, встановленому статтями 432, 435 ЦПК України.

4. Порядок розгляду справ окремого провадження

Порядок розгляду справ окремого провадження

1. Під час розгляду справ окремого провадження суд зобов'язаний роз'яснити учасникам справи їхні права та обов'язки, сприяти у здійсненні та охороні гарантованих Конституцією і законами України прав, свобод чи інтересів фізичних або юридичних осіб, вживати заходів щодо всебічного, повного і об'єктивного з'ясування обставин справи.

2. З метою з'ясування обставин справи суд може за власною ініціативою витребувати необхідні докази.

3. Справи окремого провадження розглядаються судом з додержанням загальних правил, встановлених цим Кодексом, за винятком положень щодо змагальності та меж судового розгляду. Інші особливості розгляду цих справ встановлені цим розділом.

4. Справи окремого провадження суд розглядає за участю заявника і заінтересованих осіб.

Справа про розірвання шлюбу за заявою особи, засудженої до позбавлення волі, може бути розглянута судом за участю представника такої особи.

5. Справи окремого провадження не можуть бути передані на розгляд третейського суду і не можуть бути закриті у зв'язку з укладенням мирової угоди.

6. Якщо під час розгляду справи у порядку окремого провадження виникає спір про право, який вирішується в порядку позовного провадження, суд залишає заяву без розгляду і роз'яснює заінтересованим особам, що вони мають право подати позов на загальних підставах.

7. При ухваленні судом рішення судові витрати не відшкодовуються, якщо інше не встановлено законом.

8. У рішенні суду про розірвання шлюбу зазначається про вибір прізвища тим з подружжя, який змінив прізвище під час державної реєстрації шлюбу, що розривається.

5. Стадії цивільного судочинства.

Кожна цивільна справа послідовно проходить визначені етапи, які називаються стадіями цивільного судочинства. Відповідно, розгляд цивільної справи здійснюється у певній послідовності – за стадіями.

Стадія цивільного судочинства – це сукупність процесуальних дій, що вчиняються під час провадження у цивільній справі й об'єднуються найближчою процесуальною метою.

В науковій юридичній літературі дослідники виокремлюють різну кількість стадій цивільного судочинства, але найчастіше згадуються такі:

1) відкриття провадження у справі – стадія цивільного судочинства, на якій суд вирішує питання про відкриття провадження в конкретній цивільній справі в суді першої інстанції, перевіряє наявність у особи, яка звернулася до суду, права на звернення до суду і дотримання встановленого порядку реалізації цього права;

2) провадження у справі до судового розгляду – це сукупність дій судді та юридично заінтересованих у вирішенні справи осіб, з метою врегулювання спору або забезпечення своєчасного і правильного вирішення справи у судовому засіданні;

3) судовий розгляд – це діяльність суду першої інстанції і виконання ним функцій шляхом розгляду цивільних справ;

4) апеляційне провадження – це врегульована нормами цивільного процесуального права діяльність суду апеляційної інстанції щодо перевірки законності та обґрунтованості рішень та ухвал суду першої інстанції, які не набрали законної сили;

5) касаційне провадження – це урегульована нормами цивільного процесуального права діяльність суду касаційної інстанції щодо перевірки законності рішень та ухвал суду першої та апеляційної інстанцій, що набрали законної сили;

6) провадження у зв'язку з нововиявленими або виключними обставинами – це провадження суду щодо перегляду рішень та ухвал суду, якими завершено розгляд справи, що набрали законної сили, а також судового наказу у зв'язку з виявленням певних обставин, що не були відомі на момент розгляду справи ні учасникам, ні суду, визначених цивільно-процесуальним законодавством.

Підставами для перегляду судового рішення за нововиявленими обставинами є:

1) істотні для справи обставини, що не були встановлені судом та не були і не могли бути відомі особі, яка звертається із заявою, на час розгляду справи;

2) встановлений вироком або ухвалою про закриття кримінального провадження та звільнення особи від кримінальної відповідальності, що набрали законної сили, факт надання завідомо неправильного висновку експерта, завідомо неправдивих показань свідка, завідомо неправильного перекладу, фальшивості письмових, речових чи електронних доказів, що призвели до ухвалення незаконного рішення у даній справі;

3) скасування судового рішення, яке стало підставою для ухвалення судового рішення, що підлягає перегляду.

Підставами для перегляду судових рішень у зв'язку з виключними обставинами є:

Особливості цивільного судочинства

1) встановлена Конституційним Судом України неконституційність (конституційність) закону, іншого правового акта чи їх окремого положення, застосованого (не застосованого) судом при вирішенні справи, якщо рішення суду ще не виконане;

2) встановлення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, порушення Україною міжнародних зобов'язань при вирішенні даної справи судом;

3) встановлення вироком суду, що набрав законної сили, вини судді у вчиненні кримінального правопорушення, внаслідок якого було ухвалено судове рішення.

8) виконавче провадження є сукупністю дій спеціально уповноважених державних органів, спрямованих на примусове виконання рішень судів, а також інших органів (посадових осіб) у випадках, передбачених законом.

Усі ці стадії завершуються винесенням правозастосовного акта (наприклад, ухвали про відкриття провадження, рішення суду, постанови про закінчення виконавчого провадження).

Кожна цивільна справа не обов'язково проходить усі вісім стадій, оскільки не всі судові рішення оскаржуються, сторони інколи укладають мирову угоду тощо.